

Деца...

Разръфани и прашни, вечерния хлад
най-сетне ще ви лъхне...

Авторът цитира самото текстопораждане, обграждайки същинския цитат със странно омиротворено вдъхновение, извлечено от доминиращите интонации в самата творба. Паразителното смесване на *литературно* и *металитературно* тук, заблудата, че стихотворението се изписва в момента, произтича от дублирането на лирическа и извънлирическа ситуация. Границите между лирика и нелирика се стопяват и, за да избегне нежеланото повторение, поетът цитира направо дидактичния отрязък от своя текст, преминавайки към настъпателните пророчества на своя дистанциран съзерцател. Налице е *отстраняване* – от дистанцираната позиция на говорителя. В писмото до Б. Пенев имплицитно се появява *металитературността*. Редно е обаче да помислим: не е ли извикана тя от особеностите на селективно цитирания текст-прозрение, който по един нетипичен, сложно опосредстван начин гради *метапозиции*, *метатропи*, *металирически* категории?

Ритуализирано-аксиоматичното полагане на лирическия *Аз до прозореца* отправя към поемата „Нощ“, към третия фрагмент от цикъла „Шепот насаме“, към по-късно създаденото „Среднощен вихър“, а акцентираната отделеност от *бесмисления* крясък във, копнежът по *съня без видения* напомня характерната опозиционална структура на „Тома“, „Недейте я разбужда“, „Към брега“.

Длъжни сме да уточним, че озоваването *отвъд* е неидентично, макар да го възпроизвежда, на позицията на *Аза* в „Ледена стена“, където основен е патосът да се разруши изначално съществуващата бариера. В късните *нирванни* текстове на Яворов изказът става по-приглушен, дори апатетичен, произтекл от ситуирането на лирическия субект *отвъд* – изклю-